

Pekka Ervastin jäähyväisjuhla.

Koko Ruusu-Ristin neljästoista vuosikokous oli siis oikeastaan suurta jäähyväisjuhlaa, jonka päätekohtana muodosti se tilaisuus sunnuntaina, toukokuun 27 p:nä, jolloin siunattiin jalon, suuren ja rakastavan hengen, Pekka Ervastin jälleen päättyneen maanpäällisen elämän muistoa. Kello kaksitoista, samaan aikaan, jolloin P. E. aina piti sunnuntailuentonsa, oli kauniisti koristeltu Temppele eteishallia myöten tulvillaan täynnä omaisia, ystäviä, Ruusu-

Ristin jäseniä, jotka olivat saapuneet viettämään isänsä, veljensä, ystävänsä ja johtajansa sielunjuhlaa.

Ohjelma alkoi musiikilla. Ruusu-Ristin soittajat esittivät Händelin Largon. Annikki Uimonen lauloi Beethovenin Koraalin, Piippa Heliö Merikannon „Oi muistatko vielä sen virren“ ja Martti Seilo Loewin „Kello“-balladin, jota P. E. juuri vuosikokouksen aikana oli kyyneltyneenä kuunnellut.

Laulun päätyttyä astui Ruusu-Ristin varapuheenjohtaja Hilda Pihlajamäki Sven ja Eino Krohnin saattamana kuitetun arkun luo, jonka takana seisoivat lippuvartio, Suomen ja Ruusu-Ristin liput. Hilda Pihlajamäen kaunis, ylevä puhe kohotti kaikkien mielet sille tasolle, josta yksin kuolemaa voi oikealla tavalla lähestyä. Hän puhui nöyrästi siitä, miten vaikeata on meidän, jotka elämme hänen siunauksestaan, todella siunata häntä, joka on itse siunaus. Hän puhui siitä, kuinka paljon vastustusta ja väärinymmärrystä Pekka Ervast sai osakseen, hän, joka kuitenkin tahtoi kaikille vain hyvää. Hän kertoi niistä opetuksista, joita tämä suuri henkinen opettaja oli antanut. Puheen jälkeen laskettiin Ruusu-Ristin seppele, jonka nauhaan oli kirjoitettu Runebergin „Pilvenveikon“ kauniit sanat:

„Murheell' ei saa muistoasi viettää,
ei kuin sen, mi mentyään jää unhoon;
Sua itkevä on isänmaasi,
niinkuin kasteen itkee suvi-ilta,
tyynnä, loistavana, laulullisna,
toivoin uuden aamun syleilystä“.

Kuoron laulettua Waenerbergin ihanan psalmin „Ne, jotka kyynelin kylvävät“ Martti Seilon esiintyessä solistina, laskivat omaiset ja sukulaiset seppeleensä. Tämän jälkeen esitti kuoro Oskar Merikannon Pekka Ervastin sanoihin („Mitä on kuolema“, loppuluku) säveltämän juhlallisen kantatien „Kuoleman kunniaksi“, josta tohtori Annie Besant aikoinaan sanoi, että se on tulevaisuuden musiikkia. Solisteina esiintyivät Hilda Pihlajamäki, Annikki Uimonen ja Martti Seilo.

Nyt alkoi looshien seppelten laskeminen. Sen ohessa puhui Varde Ljusin puolesta maisteri Sven Krohn Pekka Ervastista ikuisen elämän suurena opettajana ja todistajana. „Hän on kutsunut ja yhä kutsuu oppilaitaan astu-

maan teitä, jotka johtavat kuoleman arvoituksen ratkaisuun.“ Aino-looshin puolesta kertoi maisteri ja kirjailija Akseli Tola siitä, miten lämpimästi vainaja oli rakastanut tätä kaunista isänmaataan ja sen „ihmeellistä“ kansaa, sen kalevalaista menneisyyttä, miten hän oli palavasti uskonut henkiseen Suur-Suomeen, mutta miten hänen opetuksensa kuitenkin keskittyi Häneen, joka on alku ja loppu, Kristukseen.

Teosofisen Seuran ylisihteeri arkkitehti Armas Rankka laski seuransa puolesta seppeleen ja puhui Pekka Ervastista teosofian uranuurtajana Suomessa ja Teosofisen Seuran perustaja-ylisihteerinä.

Myöskin Teosofisen Seuran Aurora-looshin puolesta laskettiin kukkia ja puhuttiin Suomen teosofisen liikkeen „Grand old man“in muistolle.

Opistolan puolesta laski seppeleen johtajatar Bertha Lindberg ja Kulmakoulun ja sen säätiön puolesta rehtori Yrjö Eloniemi. Viimeksimainittu ilmoitti puheessaan, että koulu on perustanut Pekka Ervastian nimeä kantavan stipendiraaston. Tervehdyksensä ja kukkansa toivat myöskin Ruusu-Ristin Kuoro ja Ruusu-Ristin Nuoret.

Sitten alkoi yksityisten henkilöitten seppelten, kukkien ja tervehdysten tulva. M.m. puhui taiteilija Aapo Pihlajamäki siitä, miten Pekka Ervastian suurimpia ihanteita oli Suomen kansan henkinen ylösnousemus. Kirjailija J. R. Hannula puhui myöskin.

Runopukuun olivat tervehdyksensä ja puheensa pukee neet näyttelijä Jussi Snellman, kirjailija Anni Kaste, professori Lauri Kettunen, näyttelijä Terttu Pajunen-Stenbäck kirjailija Aura Jurva, taiteilija Aug. Soldan ja hra Väinö Särkkä. Näistä julkaistaan muutamia tässä numerossa.

Monet, monet jäsenet ja ystävät kunnioittivat vainajan muistoa P. E:n rahaston kautta. Sähkösanomia saapui Amerikasta New-Yorkin Ruusu-Ristiltä ja neiti Anna Eskeliselältä ja Ruotsista kirjailija Annikki Reijoselta.

Vielä esitti lauluja Reino Hallaperä Kasken „Erakkomajan“ ja kuoro Beethovenin „Jumalan kunnian luonnossa“. Lopuksi lauloivat kaikki yhteisesti vuosikokousvirren „Sun haltuus' rakas Isäni“.

Monisatalukuinen joukko seurasi ruumissaattuetta krematoriokappeliin, jossa vielä laulettiin yhteisesti P. E:n mielilauluja „Maa on niin kaunis“ ja „Sun haltuus, rakas Isäni“,

Merkilliseksi kiitosjuhlaksi muodostui tämä tilaisuus.

valtavaksi todistukseksi siitä miten paljon onnea ja elämän uskoa Pekka Ervast oli antanut lukemattomille ihmisyksilöille, Pekka Ervast, joka tunnuslauseekseen oli ottanut kauniit Goethe-sanat: „Edel sei der Mensch, hilfreich und gut. — Jalo olkoon ihminen, avulias ja hyvä.“

E i n o K r o h n .